

от своите безчислени противоконституционни дела, компрометираще ги с това в очите на народа и партията, дошла на власт по личното негово, макар до нейде и принудено благоволение, не опираща се на една здрава и солидно организирана опора в народа, а само върху неговото моментно, неорганизирано и, тъй да се каже, стихийно незадоволство от предшествующото управление, се улавяше в така поставената ѝ примка, компрометираще се и тогава Фердинанд влизаше в ролята на строг конституционно-парламентарен държавен глава, тънък предугаждач на бъдещето народно недоволство и я натирваше по един най-безцеремонен начин. Не би било съвсем излишно да припомним и един-два факта. Няма стамболовистки и радославистки кабинет, с който Фердинанд да не се е разделял, освен след едно силно и вземаще застрашителни размери народно негодувание, и в същото време няма министри, с които Фердинанд да се е разделял по един по-сърдечен и по-трогателен начин, отколкото с любимите нему стамболовисти, радослависти и тончевисти министри. Крайно грубият и просташки начин, по който Фердинанд се отнесе в 1903 г. с отличния политически деец и държавен мъж, сега покойник, г. Александър Радев, — начин крайно обиден, както за последния, тъй и за целия народ, — с цел да предизвика оставката на тогавашния кабинет на д-р Данева, както и изгонването на правителството на г. Малинова в 1911 г., съпоставени със сърдечната, макар и наложена от страха пред една общо-гражданска и военна революция, раздяла на Фердинанда от Радославова, когото Фердинанд, гаврейки се с народа и армията, няколко дни след падането му от власт отведе от църквата Св. Крал в двореца си и с когото пирува до забрава, като го награди с най-високия орден за